

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570865504/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Embeds Arbeider (siger man) og han har holdt op at frembringe *poetiske*. Hvad det første angaaer, da veed jeg ikke, om han har havt meere end een Leilighed til at vise sig som Embedsmand; og var maaskee samme af den Natur, at den aldeles streed imod hans. Men en Embedsmands Virksomhed kunne dog kun de bedømme, der have med hans Embede at gjøre. I Henseende til hans litterariske Stilstand, da kan man deels ikke vide, hvor længe den vil vare; om han ikke maaskee, før man seer sig til, bryder løs med sin Aands hele Artillerie og med een eeneste Salve jager alle hans Muses Fiender paa Flugten – deels, om han og aldrig skrev noget mere, veed man ikke hvilke overveiende Grunde han maaskee har dertil. Sandelig, der kan tænkes mange Aarsager til litterarisk Taushed; og iblandt andre synes grundet Frygt for ikke at blive hørt i det mindste at undskylde den. Skulde *Gerstenberg*, som det hedder, have forladt Poesien, for at opofre sit hele Liv *Philosophiens* Dykkelse – og jeg troer Verden vilde vinde meere end tabe derved – saa er intet forklarligere end denne Taushed. *Sandheder* fanges ikke saa let, som *Billeder*; ofte meder Grubleren sit hele Liv forgieves, medens Vidspillieren drager det eene fulde Dræt paa Land efter det andet.

Jeg havde ønsket nærmere at kiende denne besynderlige Mand, uagtet der foruden det forhen omtalte *mystiske*, fremstak i hans Væsen noget, som Hoffernes Marskaller gemeenligen besidde mere af end *Parnassets*, en vis Læbesødhed nemlig, hvori den eene Compliment efter den anden dryppede fra hans Tunge. Da jeg ikke ret veed hvorledes det er gaaet til, at jeg ikke oftere besøgte ham, uagtet jeg dog havde Leilighed dertil, er jeg tilbøielig til at troe, en vis hemmelig Frygt for Desertten har uvilkaarlig svækket min Appetit til Maaltidet.

Vi spadseerte omkring i de over Elben hængende Haver, snart oppe paa Brinkene, snart nede paa Sandbredden, og fornøjede os over Solen og Vandet og Træerne, som om vi aldrig havde seet disse Ting før. Egnen paa hin Side *Altona* indtil *Blankenese* er virkelig fortryllende. Det er en Rad af langs med Floden henløbende Høje, fra hvis romantiske Brinke man har den meest smilende Udsigt over Elbøerne til Haarburg, Boxtehude og de paa den Side henstrødde Landsbyer. Paa Toppen af *Blankenese*,